

На Катуні

Микола Руденко

Чи бачив ти, як мати молода,
Стрибаючи з крижини на крижину,
Долає повінь і волає:
— Си-и-ну!?.
А ноги їй зачлюпує вода.

Реве Катунь — зажерлива ріка,
Що жартувать не любить і не вміє.
А Дух Гірський[1] в ущелинах німіє,
За нею стежачи іздалека.

Там, серед повені, за небокрай
В вечірню хмарку димом потягнуло,
Їй мовив хтось: між крижаного гулу
На острові синка свого шукай.

Пішло, мале, матусі на біду,
Щоб зблизька бачити крижин гонитву.
О Дух Гірський! Прийми мою молитву.
А жертви прагнеш —
Я до тебе йду.